

Tussen de scherven door Tess Rink

Ik leerde al op vroege leeftijd dat mijn leven niet van mij was. Offeren was me door de jaren heen zo bekend geworden, dat ik niets anders meer kon. Zijn verslaving werd mijn leven. Voor kinderlijke streken was geen tijd. Mijn jeugd heeft hij van me gestolen.

Het was inmiddels vaste routine, papa viel op de bank in slaap, omringd door zijn glazen koepel, waarin hij maar al te graag verbleef. Ik raapte de flessen op, bang dat ze zouden rinkelen, bang dat papa wakker zou schrikken. Papa was het liefst met zijn ogen dicht.

Tripjes naar de glasbak waren altijd gevuld met bemoeizuchtige burens. Voortaan ging ik voor een makkelijker alternatief. Onze achtertuin lag vol met gekleurde scherven. Ik trok snel mijn schoenen aan en gooide de flessen op de bult, naast de schommel die hij jaren geleden voor me heeft gebouwd, maar nooit is gebruikt.

Het maakte niet uit hoe vaak ik zijn braaksel wegschrobde, het flessenfestijn weggooide of anders probeerde zijn sporen van terugval te maskeren, papa keerde altijd terug naar zijn oude gewoontes. Dan was hij weer te vinden in zijn kristallen kooi, die steeds groter en ondoordringbaarder leek te worden.

Net als zijn momenten van bewusteloosheid, werden zijn bezoeken aan de supermarkt frequenter. Hij was nooit lang weg. Dan scheurde hij razendsnel heen en weer, soms zelfs wat schommelend. Papa liet me nooit meerijden.

Deze keer kwam papa niet terug. Ik hield het niet meer vol! Hoewel het buiten al donker was, besloot ik op pad te gaan. Ik zwierf langs de straat met alleen een zaklamp en mijn te kleine jas. Mijn vingers waren net ijspegels, maar ik liep vastberaden door.

Toen zag ik het, mijn zaklamp scheen er rechtstreeks op. Eerst de nummerplaat, toen de banden en tenslotte de gebroken ruiten. Onze arme Opel was vervormd tot accordeon. Nog niemand had hem gevonden, behalve ik. Ik kwam papa redden.

De auto was omringd door een angstaanjagende stilte. Ik scheen mijn zaklamp naar binnen. Er was weinig van papa over. Net als de auto was ook hij in elkaar gevouwen. Daarbinnen was het een gruwelijke mix van pils en bloed. Het was onmogelijk te zeggen welke functie elk lichaamsdeel ooit had vervuld.

De zure geur van alcohol leek zich te hebben genesteld in mijn bloed. Het sijpelde naar buiten via mijn huid en mijn haar, maar het rook vertrouwd. Papa's warme jas om me heen, als een benauwde omhelzing. Zo droeg ik hem bij me.

Uiteindelijk kon ik weer helder nadenken. De pijn trok zich terug, veel te vroeg. Ik had jaren geleden al afscheid genomen van papa. Sindsdien ruimde ik slechts het braaksel van mijn geliefde comapatiënt op.

Al het brood was op, zelfs de plakken besmeerd met groene schimmel. De ondraagbare leegte in mijn buik forceerde me om naar de winkel te gaan. Mijn eetlust was echter al bedorven bij mijn eerste stap naar buiten. Het was alsof ik mijn eigen vaders graf in stapte. De scherven glinsterden en elk daarvan droeg zijn reflectie met zich mee.

Verdeeld over drie boodschappentassen, droeg ik ze met lamme armen naar hun rustplaats. Ik slenterde moeizaam langs de weg. Voor mij bevond zich een verwaarloosd meer. Mama en papa waren hier jaren terug getrouwd. Nu zou dit ook zijn begraafplaats worden.

Één voor één gooide ik stukken in het water. Elke haalde weer een nieuwe herinnering in mij op. Aangezien herhaling de tot één waas had jaren samengesmolten, was ik hier al snel doorheen.

Voorovergebogen kijk ik neer op het meer. Het glas glinstert nog eenmaal in het zonlicht, voordat het wegzakt naar de bodem. Als ik iets dichterbij kijk zie ik ook mezelf, maar hoe dichterbij ik kom, hoe meer ik vervaag, opgelost tussen de kringen en de scherven. De jaren zijn langzaam weggeglip, als water tussen je vingers. Het einde van zijn leven is de geboorte van de mijne.